

Fol. 1, c. ... waer hi sonder ghenade;
 ... hi en es niet so amal,
 ... el ... den d . t getal
 ... van grade te grade
 ... gode geloent die noyt enhal
 ... wel dede ofte stal
 ... hicheit sonder scade
 ... dede god niet die bade.
 47. ... stu dat gelöven mijn
 ... god moet in hem selven sijn
 ... e makes nie waer wesen
 ... en genadich eode sijn
 ... gherechtich dats anschijn
 ... wat die doen lesen
 ... van den watteren maecte wij
 ... es sijns selfs oiet eyghijn
 ... sal een van desen
 ... op hout tgelöve dijn
 ... menich onbesneden zwijn
 ... priesterscape gheresen
 ... niet en can ghenesen.
 [Jacop.]
 48. Merten, dijn antworde es goet,
 ic ben des seker ende vroet,
 weldaet wert niet vergheten;
 ... hem becaem die-t gelden moet
 ... et also redenen doet
 ... meer en willicx weten
 ... die-t al maect ende behoedt
 als ene binne haer kicken broet
 ... hijt al beseten
 ... enen hem vlersch ende bloet
 behoet ons voer die helace gloet
 dat wi niet werden verbeten
 met axten noch versleten.
 49. ... en menich parlement
 ... in segghen dat die minne es blent
 ... est een tac gheeneene
 ... niet ic ben een onwijs rent
 ... t . mi dese dinc bekennt
 ... es in wijsheit elene
 ... aer ... es minne torment
 ... v ... de waer gescent
 ... nte ... al rone
 ... get .. wise al omtrent
 ... ane dnt soete instrument
 ... van Nazarene

Fol. 1, d. brochte in desen wene.
 [Mertijn.]
 50. Jacop, dijn vraghen es kwaer,
 doch proeft men met redenen claer
 drierhande minne:
 d-lerste es caritate dats waer,
 die es sonder pine ende vaer
 ende daer woent god inne;
 dander trect die werelt naer,
 om ere, om goet staet al haer gaer,
 dats een bastaerdinne;
 die derde eyscht die bloyende iaer,
 als hy naturen eic kiest sijn paer,
 al doch sijn si dinne,
 die dese volghen met sinne.
 51. D-lerste minne es so groot,
 dat al dat got ye gehoot,
 vul prijsde niet haer werde;
 in en trae si themelse broet
 hier neder in der maget scoot
 onder die goede warde:
 minne es god, meret al bloot,
 wie mochten els bringhen in den noot
 hem die-t al vervaerde,
 dan hi hem selven daer in besloot
 ende doer ons sijn bloet root
 storte hier op die erde
 ende in minnen oppenbarde.
 52. Wien dat sulke minne es cont
 als caritate, hi es gewont,
 men maken niet verblinden,
 al ware hi in der hellen grout,
 ware hi daer mede ghewont,
 hi ne ware niet in ellenden,
 maer god en wille den riken voet
 ghenen sondare, ghenen hent
 nemmermeer toe sladen, i
 die edele gave, dat diere pont
 smaect allene der vrienden mont,
 men mach haer lijf doen sladen,
 maer niet die ziele sluden.
 53. Dander minne es ombehoedt,
 want so staet na der tace goet
 ende na der werelt ere:
 dits die minne, die dicke doet
 ridderscap wesen verwoet
 enten woekere.